

teatre

La taverna dels
bufons dirigida per
Martí Torras

LA GALERIA

art Art en un llibre de revoltats • llibres Les noies d'Emma Cline • gastronomia Mood food, l'ènèsima bestiesa alimentària

Un dels versos inicials del primer poema ja defineix tot el llibre: "tu sol, a les palpentes, contra l'acció del temps".

—És un llibre sobre el pas del temps, sí, però també sobre la manera com el temps ens usa i ens modela. El fil conductor és la memòria del passat i la previsió d'un futur cert, la finitud. Però no parlo només del temps individual, sinó també del temps compartit entre generacions. Els individus adquirim identitat a través de les pròpies experiències, però també per la transmissió de les experiències de les generacions precedents: la dels pares, la dels avis... Aquestes herències s'estructuren en funció de la memòria i de diversos recursos retòrics, en el meu cas provinents de la tradició cultural que he rebut, des dels trobadors fins al postsimbolisme.

—És una poesia fluvialment discursiva, com si es construís a mesura que s'escriu. Amb tot, el conjunt és unitari.

—El llibre es pot llegir com un poema únic, de la mateixa manera —i espero que se'm perdoni la presumpció— que s'hi poden llegir *La terra eixorca* i els *Quatre quartets* de T.S. Eliot, un autor que sempre he llegit amb devoció. A *Morir com un riu* hi ha imatges, experiències, records personals, sensacions, moments... Seixanta anys llargs de vida donen per molt. Encara que jo no pretenc que les meves experiències siguin úniques. No pretenc ser original com a persona. Tinc les mateixes experiències que tots els poetes dels últims 2.000 anys, però les presento amb una cocció diferent.

—Hi ha un intent de recuperar el passat, entès tant en un sentit íntim i personal com generacional o, fins i tot, sociocultural?

—Recuperar el passat en el sentit que és una manera d'explicar-te a tu mateix i d'explicar aquest passat que recuperes. Encara que també es pot dir que el que faig és preguntar-me sobre el passat i, d'aquesta manera, recuperar-lo. I aquí podem parlar de Proust. Una de les màgies d'*A la recerca del temps perdut* és com demostra que la realitat circumdant només existeix en la mesura que es recorda.

Josep Maria Fulquet

«La poesia necessita l'ambigüitat i la multiplicitat de sentits»

La trajectòria poètica del **professor, assessor lingüístic i traductor** Josep Maria Fulquet (Barcelona, 1948) ha estat discontinua. Després de *Perillosa riba* (1978) i *Platges de temps* (1980), va haver-hi un silenci trencat el 2007 amb *De plata pur*. ***Morir com un riu*** (Proa), premi Miquel de Palol, és un poemari discursiu i dens.

Entrevista de **Pere Antoni Pons**

Morir com un riu
JOSEP MARIA FULQUET
Editorial Proa
Barcelona, 2016
Poesia, 88 pàgines

—Quina diferència hi ha entre recuperar el passat en poesia o fer-ho en una novel·la o unes memòries?

—La poesia és substancialment diferent de la prosa. El lector, en un llibre de versos, hi pot abocar la seva construcció personal, perquè la pluralitat de significacions de la paraula poètica sempre li suggereix alternatives possibles. La prosa no, en canvi, perquè és allò que explica i prou. La prosa presenta un univers unívoc, exclou l'ambigüitat, mentre que la poesia necessita per força l'ambigüitat i la multiplicitat de sentits.

—Cita el hamletjà "paraules, paraules, paraules...". Tot al llarg del llibre hi ha una oscil·lació entre la fe i la desconfiança en les paraules.

—La confiança o la desconfiança de l'escriptor amb relació a la naturalesa del llenguatge és tan antic com el temps. Plató ja en parlava al *Cràtil*, un diàleg molt interessant sobre si les paraules són el que són o bé el que imaginem que són. El problema del llenguatge també és existencial, en el sentit que l'home és un ser lingüístic. La paraula ens inscriu en el temps. Sigui com sigui, les paraules que faig servir són les de la vida quotidiana. El text té l'aspiració de ser complex a un nivell conceptual, no lèxic.

—A més del que hem dit, és un llibre que també ataca i passa comptes. Per exemple, amb "la tribu dels buròcrates servidors d'un poder grotesc".

—He passat prop de vint anys a l'ensenyament superior, primer en una universitat pública i després en una de privada, i n'he sortit sempre per la porta falsa perquè he sigut víctima de les lluites intestines entre faccions irreconciliables. El mateix li ha passat a tanta altra gent en aquest ambient servil, estret i mancat de tota perspectiva que és, actualment, la universitat.